
Det
förintade jaget
Förtärd av kärlekens eld
av James F. Twyman

För mer än sju hundra år sedan, 1 juni 1310, brändes den beginska mystikern Marguerite Porete på bål, för att ha skrivit en populär bok, *De enkla själarnas spegel*. Bokens primära budskap var att det som inspirerar och aktiverar direkt kontakt med Gud är endast den gudomliga nåden, inte kyrkans religiösa påbud. Detta var hennes egen upplevelse, och hennes vägran att återkalla sina kätterska påståenden var det som ledde till detta fruktansvärda ögonblick.

Marguerites bok utgörs av ett samtal mellan Kärleken och Själen. Hennes kraftfulla dialog inspirerade James F. Twyman att färdas djupt in i sig själv. Det som då kom fram genom James är ytterligare en transformerande dialog — *Det förintade jaget* — i vilken det som blir ”förintat” eller upplöst är det separerade självet (egot). När det sker uppenbaras vägen till Kärlek och Sanning, själen befrias, och den leds mot en fullkomlig andlig frihet.

...

Det förintade jaget är en öppen portal till din direkta relation till Gud. Om den har nått dig, är du redo att delta i den eviga dialogen mellan Själen och den Älskade, din Källa. Genom den kommer du att lämna illusionen om det separata jaget bakom dig och återvända till den fullkomliga kärlekens enhet som vi alla i sanning är. — **Sebastián Blaksley**, mottagare från Jesus av 13 böcker inklusive Embodiments of Love.

I decennier har jag följt Jimmys liv med stort intresse. *Det förintade jaget* är bland hans modigaste och mest öppenhjärtliga gåvor, kommen ur ett överlämnande så fullständigt att Kärleken själv talar genom dessa sidor. Med sällsynt ärlighet inbjuder han oss att gå förbi det rastlösa sökandet och in i en hågkomst som löser upp illusioner och uppenbarar det som aldrig gått förlorat. Detta är inte bara en bok att läsa — den väcker det som alltid har bott inom oss. — **Dr. Lee Jampolsky**, pensionerad psykolog, New York Times bästsäljande författare av åtta böcker.

I *Det förintade jaget* delar James Twyman med sig av ett intimt samtal mellan sin Själ och Kärleken. I detta samtal bevittnar vi det gradvisa utraderandet av varje övertygelse som utgör identiteten hos det separata jaget, till och med dess längtan efter Gud, efter dygd, efter rättvisa. När detta upplösande sker, skiner Varandets obegränsade strålglans fram — där det inte finns någon ansträngning, inget strävande, ingen längtan — och det som en gång uppfattades som förlust uppenbaras som den största befrielsen. — **Patricia A. Pearce**, före detta pastor, författare till Beyond Jesus: My Spiritual Odyssey, och poddare på WeAwakening Substack.

Det förintade jaget gjorde det uppenbart för mig att jag alltid har letat efter ett glänsande perfekt tillstånd av att vara, under det att jag ignorerade den egentliga Sanningen. Den här boken framkallade tårar — överväldigande, hjärtöppnande tårar. Vägen är nu enkel och klar. En verklig känsla av personlig fullbordan kom genom detta transformerande verk. — **Rev. Robert Test** DD, MsD, Unity-pastor (pensionerad).

Det förintade jaget

Förtärd av kärlekens eld

av

James F Twyman

DET FÖRINTADE JAGET: Förtärd av kärlekens eld

Stiftelsen Kärlekens väg, översatt av Lars Gimstedt.

ISBN
978-91-991793-0-8 Hård pärm
978-91-991793-1-5 Häftad
978-91-991793-2-2 E-bok epub
978-91-991793-3-9 E-bok kindle
978-91-991793-4-6 E-bok pdf

The Annihilated Self: Consumed by the Fire of Love
was originally printed in English by Take Heart Publications
and copies of the text in the English language are available from
Take Heart Publications, 13315 Buttermilk Bend,
North San Juan, California 95960, USA.

https://takeheartpublications.org

Copyright © 2025 by Take Heart Publications.

ISBN
978-1-58469-724-4 Hardcover
978-1-58469-725-1 Paperback
978-1-58469-726-8 eBook

Cover, editorial design, and computer production by
Patty Arnold, Menagerie Design and Publishing

.

Innehåll

Innehåll viii

Förord xi

DET FÖRINTADE JAGET 1

Inledning 3

Introduktion 6

Kapitel 1

Längtan och förintelse 9

Kapitel 2

Om helig bävan 13

Kapitel 3

Sluta klamra dig fast vid stränderna 18

Kapitel 4

Kärleken känner dig 25

Kapitel 5

Förnuftet talar 35

Kapitel 6

Bara Kärleken Är 44

Kapitel 7

Den slutgiltiga rädslan 51

Kapitel 8

Skuggboxning 57

KAPITEL 9
Striden är äntligen slut 64

KAPITEL 10
Kärleken älskar kärlek 72

KAPITEL 11
Endast Kärlek återstår 85

KAPITEL 12
Mitt ansiktes hemlighet 99

KAPITEL 13
Du görs *ogjord* 102

KAPITEL 14
Smälta ihop till ETT 111

KAPITEL 15
Det slutliga steget 135

Andra böcker av författaren 140

Annat från Take Heart Publications 141

Förord

Av John Mundy, Ph.D., författare till *Living A Course in Miracles*, utgivare av Miracles Magazine och ledare för Miracles Studies Program vid All Faiths Seminary i NYC.

Jag träffade Jimmy första gången på ett retreat i Bethel, Maine, i oktober 2001, några veckor efter 11 september-attackerna i New York. Det har varit intressant att se hans växande engagemang och hans längtan efter att utforska det som rör själen, vilket också tar sig uttryck i hans vilja att besöka platser där världen har upplevt något av sitt djupaste lidande och därför varit i särskilt stort behov av kärleksfull omsorg.

Jimmy har varit en sann fredstrubadur sedan lång tid tillbaka. Hans trognaste följeslagare –gitarren – är alltid med honom och hjälper människor att öppna sina hjärtan. Hans engagemang för det inre livet har alltid varit starkt, vilket exemplifieras inte bara av hans stora förebild, Franciskus av Assisi (1181–1226), utan också av en rad andra hjältar och hjältinnor i det ”sanna livet”, det vill säga det inre livet.

Detta inkluderar nu också denna boks hjältinna, Marguerite Porete, en begin (en fransk ordenstillhörighet för kvinnor) och mystiker, samt författare till *De enkla själarnas spegel*, en bok som utforskar den gudomliga kärlekens verk. Hon vägrade att förneka sin personliga tro och brändes därför som kättare i Paris år 1310.

Marguerite var samtida med den tyske mystikern Meister Eckhart (1269–1326), som även han ställdes inför rätta av inkvisitionen. Han använde ord som ”öken” och ”ofruktbar” för att beskriva sin upplevelse av upplysning. Senare talade en annan kvinnlig mystiker, Teresa av Avila (1515–1582) från Spanien, om Guds tysta vildmark eller den ensamma öknen. Ändå är detta själens sanna hemland – en plats fri från begär, där egot inte känner sig hemma.

Jimmy deltog i ett retreat kring *A Course in Miracles* i Bethel, Maine, eftersom han hade blivit djupt påverkad av kursens budskap och därefter även av *A Course of Love*. Han omfamnar dessa två budskap, som, liksom Marguerites verk, kom genom dr. Helen Schucmans och Mari Perrons sinnen, hjärtan och händer.

Man kan inte låta bli att imponeras av hans vilja att dra sig tillbaka månader i sträck för att vända sig inåt. I likhet med Peace Pilgrim vandrade Jimmy och hans följeslagare, Bill Free, hela vägen tvärs över USA, utan pengar förutom det som gavs dem längs vägen. De fick inte bara mat och tak över huvudet – människor ville också ta del av deras glädjefyllda budskap.

Jimmy är en av de öppnaste och mest mottagliga själar jag någonsin har mött. Det är verkligen inte det lilla själv vi skapar i världen som är viktigt; det är det ”Själv” vi alltid har varit och alltid kommer att vara som betyder något – inte en illusorisk drömfigur, utan ett glädjefullt, kärleksfullt och autentiskt Själv. Det är avgörande, säger Jimmy, att gå in i förintelsen av det falska jaget så att vi kan upptäcka och tydligare veta vem vi egentligen är.

Medan den yttersta verkligheten utgör alltings sanna natur, är egot ingenting i sig självt. När egot blivit förintat känner man ingenting annat än frid, oavsett vad som händer i världen. ”Ingenting” är fullständigt, helt och oändligt. Det är allt, och det är allestädes närvarande. Som *En kurs i mirakler* uttrycker det:

Det själv som du gjorde är inte Guds Son.
Därför existerar inte detta själv överhuvudtaget.
Och allt som det tycks göra och tänka betyder ingenting.
Det är varken ont eller gott.
(Arbetsboken 93.5:1-5)

Denna bok är en av Jimmys bästa, och han har ändå skrivit många utmärkta böcker. Det är själva ämnet som gör den så relevant och till

synes nydanande, ändå är detta ämne gammalt. Det är den mest grundläggande upptäckten man kan göra när man söker sanningen. Det finns inget större än att själen finner sig själv avklädd egots krusiduller. Marguerite gick mot sin död villigt, med vetskap om att, som det står i den sista raden av Martin Luthers stora hymn ”En mäktig borg”:

Kroppen de må döda.

Guds sanning består dock.

Hans rike varar evigt.

Om vi lyckas finna befrielse från individualitetens fängelse, vad händer då? Efter det följer i tiden ännu en sekund och ännu en sekund; och vad ser vi i den sekunden? Vi finner oss själva, vårt sanna Själv, ogrumlat av egot. Vad vi har är evighet. Vi har Kärleken: det Själv som existerade före tiden, före big bang och bortom förnimmelsernas värld.

***

Av Jai Thornell

När jag först mötte James F. Twyman år 2016 var det som att något i mig blev sett på ett sätt jag aldrig tidigare upplevt. Det var inte en blick som granskade eller värderade, utan en närvaro som genomlyste. Hans sätt att vara bar en stilla men kraftfull intensitet – som om ljuset själv hade tagit form och riktades rakt in i det mest dolda inom mig.

Under andra omständigheter hade jag kanske känt mig blottad eller obekväm. Men i mötet med James skedde det motsatta. Jag kände mig buren. Hållen. Älskad – utan villkor. Det var som att något i mig, som länge väntat på att bli igenkänt, äntligen fick vila.

Jag kom att kalla honom lärare. Mentor. Och ur egots perspektiv var det sant – det var jag som gav honom dessa roller. Men med tiden blev det tydligt att det som verkade vara en relation mellan två personer i själva verket var något mycket djupare. James bar en närvaro som inte tillhör individen. Han var, för mig, ett uttryck för Etthetens prästerskap – där kärleken inte är något man gör, utan det enda som är.

När jag klev in i hans utbildning till Soul Manifestation Coach och minister i The Beloved Community anade jag föga hur mitt liv radikalt skulle förändras. Utbildningen skedde online, men efter en retreat på plats i Portland, Oregon, samma år tillsammans med andra elever – där jag också fick förmånen att intervjua James – förändrades något på djupet.

James är radikal. Inte politiskt, utan existentiellt. Han gör det som faller honom in – och det som faller honom in har alltid med kärleken att göra.

När vi håller oss inom vår komfortzon händer väldigt lite. James gör motsatsen. Han går sin egen väg. Han låter sig muras in i ett litet rum under sex månader i sitt eget Namasté Village i Mexiko, mitt bland människor, för att hitta stillheten och samtalet med Gud. Han ställer sig mellan stridande grupper runt om i världen med sin gitarr och religiösa ledare för att sjunga om den gudomliga freden. När andan faller på tar han sin lilla buss, fyller den med kaffe och smörgåsar och möter de hemlösa under broarna i Portland.

En gång gick han från Portland till New York – tvärs över hela USA – tillsammans med en vän. Inga pengar. Inga kreditkort. Bara en ukulele och med tilliten att de skulle få den hjälp de behövde längs vägen. Och det fick de. I New York mötte jag upp honom som volontär. James, jag och ett flertal andra som anslöt, bjöd in hemlösa till en Off-Broadway-konsert och delade ut mat och kläder till behövande. Och vi delade tid med varandra. Vi möttes, samtalade, skrattade och grät tillsammans. Vi såg igenom alla lager av ”vi och dem”. Vi möttes i kärleken bortom titlar, pengar, kön och språk.

Han låter sig inte sättas på piedestal. Han lockas inte av smicker. Och han tvekar inte att, med stor kärlek och en varsam hand i ryggen, peta en i sidan när man gått vilse. Hans dedikation är levande – och den känner igen dedikation hos andra. Han ger allt han har. Han säger sitt fulla ja till det gudomliga.

En gång, när jag var totalt rådvill, ringde jag honom och sa:

”James, jag orkar inte. Jag hittar det inte. Vad ska jag göra? Ber jag för lite? Ska jag meditera mer? Läser jag fel böcker? Jag gör allt – men blir bara mer förvirrad och tom.”

Han såg på mig, med den där stilla klarheten, och sa:

”Jai – stop it, be still and wake the f*ck up.”

Det blev en sekunds tystnad. Sedan brast vi båda ut i skratt.

Och jag förstod.

Jag försökte för mycket. Strävade. Kämpade för att nå det som redan var. Ju mer jag kämpade, desto längre bort kändes det. Men i det ögonblicket släppte något. Och där, i det som blev kvar, fanns det jag hela tiden sökt.

James är, för mig, en yttre mästare som speglar min inre. Han går före – inte som en guru eller någon som är bättre, utan som en själ som visar vägen rakt in i mig själv.

Det som gör hans arbete så exceptionellt är hans förmåga att rikta ljuset direkt in i de djupaste lagren av vårt varande. Inte för att förändra oss, utan för att avslöja det som aldrig varit sant. I det ljuset börjar det vi tror oss vara att lösas upp. Försvaren faller. Identiteterna mjuknar.

Och kvar finns något naket, stilla och sant.

Det är detta som *Det förintade jaget* pekar mot.

Det handlar inte om att förgöra jaget i någon dramatisk mening, utan om att genomskåda dess illusion. Att låta det falska jaget få sjunka tillbaka i det tomrum det uppstod ur. Och i detta till synes tomma finns en fullhet bortom ord. En stillhet som inte behöver försvaras. En kärlek som inte kan hotas.

Min egen resa tillsammans med James har varit just detta – en varsam men kompromisslös inbjudan att släppa taget om allt jag trodde att jag var, för att upptäcka det som alltid funnits där – det Sanna Självet. Och

det sker alltid något i mötet med James – oavsett om det är vid frukostbordet när han är på besök hos oss i vårt hem, på ett café i Assisi i Italien, på en retreat i USA eller över telefon. Ett skratt, ett förlösande insiktsfullt ord eller bara i ett tyst igenkännande. Miraklet är alltid där och uppenbarar sig i mötet.

Den här boken är inte bara något att läsa. Den är något att möta. För i mötet, i närvaron, i insikten sker miraklet. Helt naturligt visar det sig för vårt uppvaknande.

Och om du tillåter det, kan denna bok bli en spegel som inte visar dig vem du tror att du är – utan vem du i sanning är, bortom alla föreställningar.

Jag är så innerligt och kärleksfullt tacksam för James. Det är bara han som kan skriva en sådan här fantastisk bok som nu blivit min nya dagliga ledsagare. Min tacksamhet går också till Lars Gimstedt som gjort ett fantastiskt arbete med den svenska översättningen. Jag har fått förmånen att granska boken innan utgivning. Och det var i rättan tid. Inte för att innehållet behövde ändras utan för att jag behövde vägledning i mitt eget liv och Gud skickade den omedelbart.

Med djup tacksamhet, Jai Thornell

DET FÖRINTADE JAGET

Inledning

Den 1 juni 1310 brändes Marguerite Porete, en beginsk mystiker och författare till den populära boken *De enkla själarnas spegel*, på bål på Place de Grève i Paris. Hennes vägran att ta tillbaka bokens huvudtes – att nåden ensam aktiverar och inspirerar själen, snarare än att blint följa religiösa föreskrifter eller föreskrivna dygder – ledde henne till detta fruktansvärda ögonblick. Hon erbjöds ett val medan hon försmäktade i fängelset: att återkalla sina kätterska påståenden eller möta avrättning. I två år torterade myndigheterna Marguerite, övertygade om att misshandeln skulle leda till hennes frälsning. Hon vägrade att försvara sig. Hon ville inte ens närvara vid sin egen rättegång, så de kyrkliga domarna ansåg sig därför inte ha något annat val.

Förintelse.

Deras dom berörde inte Marguerite, eftersom hennes ”jag” redan hade förintats av mer lysande lågor. ”När man har bränts av en gudomlig eld”, ska hon ha sagt, ”finns det inget kvar att brännas av en fysisk.” Åskådarna häpnade av hennes fridfulla utstrålning när hon fördes till bålet. Hennes ansikte var lugnt och hennes ögon var riktade mot himlen; hon gav inte ett ljud ifrån sig när lågorna förtärde hennes kropp.

Marguerites aska blev som näring för andra mystiker, både då och nu, som delar samma vision. Trots att kunskapen om vem som var författaren till *De enkla själarnas spegel* förträngdes i århundraden, har hennes namn på senare år återuppstått som en fågel Fenix och gett nytt liv åt själar som är redo för samma ”jag-förintelse”.

Det var inget ovanligt att kättare brändes på bål i medeltidens Europa, särskilt kvinnor som dömdes vara häxor eller utövare av svartkonst. Men Marguerites fall var annorlunda. Hennes övertygelse att ”[jag]-förintelse är mer värdefull än syner av treenigheten” chockerade och skrämde präster och lärda. Hur kunde de hävda auktoritet och kontroll utan en gemensam lojalitet till etablerade läror och uppvisande av dygder? De hade inget val om de ville behålla sin ställning och makt. Ett avskräckande exempel måste göras av Marguerite.

Idag, århundraden senare, har de gamla beginerna blivit ett annat slags exempel. Många av dessa kvinnor var så uppfyllda av en direkt erfarenhet av gudomligheten att de aldrig helt försvann ur vårt kollektiva minne. Det finns till och med flera beginskt inspirerade samhällen som fortfarande är aktiva idag, och deras återuppståndelse har varit rent mirakulös. Ursprungligen grundade som medeltida lekmannareligiösa samhällen för kvinnor som levde i begin-gemenskap utan att avlägga livslånga löften, var de kända för sin kompromisslösa hängivenhet till Gud, sin omsorg om de sjuka och döende, samt sina strikta fattigdomslöften. Men till skillnad från de flesta andra religiösa ordenssällskap fick de lov att lämna sin orden för att gifta sig eller bilda familj om anden drev dem till det. Deras engagemang för sina liv i mystiken var så starkt att hundratals beginska samhällen blomstrade över hela Europa, liksom ”begharder” för män som var hängivna samma livsstil.

Marguerites död 1310 blev ett slags vägskäl i den beginska rörelsens historia. Hennes vilja att dö snarare än att förneka de erfarenheter hon beskrev i sin bok inspirerade många, men den väckte också djup misstro bland kyrkans ledare. Inom några decennier efter Marguerites avrättning tvingades de flesta begin-gemenskaper att stänga, även om små fickor av beginer behöll sin hängivenhet, inklusive samhället i Gent i Belgien, som räknade nästan tusen medlemmar 1905. Helt klart var elden i sig inte i stånd att förinta Marguerite Poretes passion, eller hängivenheten hos de många tusentals kvinnor som omfamnade hennes visdom.

Denna bok har sitt ursprung i samma hängivenhet. Inspirerad av Marguerites originalmanuskript är den skriven i form av ett samtal mellan Kärleken (den Gudomliga) och Själen (personen som skriver eller läser). I ett kapitel framträder en annan karaktär som var mycket närvarande i *De enkla själarnas spegel* – Förnuftets röst. Större delen av denna text har kommit från mina egna meditationer och lyssnandet till den stilla, tysta röst som talar för Gud, rösten som vi alla har tillgång till. Samtalet jag upplevde mellan min egen själ och Guds kärleksfulla närvaro förde mig omedelbart helt in i dialogen, och dess styrka varade tills boken var färdig tre dagar senare.

Jag känner att denna bok är den viktigaste av de 25 böcker jag har skrivit, så jag erbjuder den till dig i hopp om att du kommer att känna samma kraft som jag kände. Mitt förslag är detta: läs den mycket långsamt, ett stycke av samtalet i taget. Tveka inte att sätta dig i mitt ställe för att känna kraften i Kärlekens ord som genljuder inom din egen själ. Om du gör det kommer du att träda fram ur kokongen av din egen egoexistens och bli helt förintad av samma nåd som fick Marguerite att överlämna sitt jordiska liv. Låt inte lura dig! Du kommer att bli ombedd att försvinna precis som hon gjorde, inte in i en fysisk eld, utan in i en som gör ogjort allt du någonsin trott om dig själv och den värld du lever i.

Fortsätt att läsa – om du vågar.

James F. Twyman.

Introduktion

Det finns ett liv så subtilt, så fullständigt rymligt och så otroligt dolt, att mycket få förmår känna igen det när det anländer. Detta liv kan inte uppnås genom ren disciplin, och det kan inte förtjänas genom dygd. Det är det liv som återstår när varje yttre bild av sitt ”jag” man har, likt dimma i morgonsolen, fullständigt upplösts.

Denna bok, *Det förintade jaget*, bjuder in dig till det stora upplösandet – en rörelse av att ge sig nedåt snarare än uppåt – in i kärlekens bottenlösa och eviga djup.

Detta liv kan inte uppnås genom ansträngning. Det är omöjligt att bygga en bro till det genom inlärda goda gärningar eller rena avsikter. Du kommer aldrig att kunna nå det med fromma böner eller andliga övningar. Detta liv gryr endast när själen, slutligen trött på sin egen strävan, släpper taget helt och hållet, och faller ner i den avkläddhet som alltid funnits där.

Det vore lätt att betrakta en upplöst själ som ödmjuk eller botfärdig, till och med dygdig. Och ändå, när den är fullständigt upplöst, är själen inte längre medveten om sig själv som vare sig ”god” eller ”ond”. Den *är,* helt enkelt – ren existens, som inte håller fast vid någonting, inklusive idén om att vara något eller bli något. Själen andas till slut den gudomliga impulsen som sin egen andedräkt, den rör sig som den Älskade rör sig utan att fråga varför eller hur.

Resan in i detta liv kan verka farlig, inte för att den är våldsam, utan för att den omsorgsfullt löser upp allt som sinnet håller kärt och, framför allt, försvarar. Själen som påbörjar denna enkla väg måste vara villig att

förlora alla sina illusioner, till och med sin önskan om belöning. Genom att gå med på att försvinna spårlöst finner själen sig själv, inte i mörker, utan i ett Ljus så omfattande att det inte ens kan kallas ”ljus”.

Det första och viktigaste steget är att släppa det individuella jagets behov av att sträva efter någonting alls. Du har redan provat varje väg och funnit var och en otillräcklig. Det andra steget är vad vi kommer att kalla ”heligt döende”, men som inte är kroppens död. Det är ägandets död vi fokuserar på här: överlämnandet av ”min vilja”, ”min dygd”, ”min väg”. Det sista steget är liv bortom liv, ett sätt att vara så fullständigt enkelt, så helt direkt, att ingen förklaring är möjlig.

Det upplösta livet strävar aldrig efter att bli något eller att vara något. Det vilar helt enkelt, anmärkningsvärt nog, i det som är *just nu* – stilla och utan rädsla.

När du läser dessa sidor kommer du sannolikt att känna starkt motstånd. Du kan till och med komma att känna hur en del av dig klamrar sig fast, skriker, famlar efter något att hålla i. Detta är naturligt och förväntat. Till slut måste till och med släppandet släppa taget.

När du finner dig själv säga, ”Jag har helt tappat kontakten med vem jag är” – och när denna heliga bekännelse fullständigt upplöser all rädsla och leder till en djup, skälvande frid – då kommer du äntligen att veta att du har trätt över tröskeln till det upplösta livet.

Detta är inte en väg för de som söker personlig utveckling. Långt därifrån. Den är faktiskt motsatsen till personlig utveckling. I själva verket är den för dem som är redo att se förbi den ego-identitet de har framhållit hittills, och kliva in i sin sanna identitet av att vara ett med Gud. Detta är en kallelse till dem som är redo och villiga att förlora allt – och i detta heliga förlorande finna det som aldrig var förlorat.

Så, gå nu framåt, kära själ. Det finns ingenting kvar för dig att försvara. Spegeln du trodde reflekterade din verklighet är borta. Gå framåt, in i ljuset!

James F. Twyman.

Kapitel 1
Längtan och förintelse

Själen:

Kärlek, hur skulle du beskriva vägen för mig att släppa mitt beroende av mitt separerade jag, för att därefter kunna upplösas genom förintelsens process, så att min själ blir fri från allt som binder den?

Kärleken:

För det första, kom ihåg att det inte finns någon process, ingen väg och inget mål för själen att färdas till. Själen är där den alltid har varit – bortom det du tänker på som tid. Det finns ingen tid då själen inte har funnits, och därför är varje process som sägs leda dit den alltid har varit i grunden meningslös. Älskade, den väg du söker är ingen väg alls – den är att göra ogjort. Inte en resa framåt, utan ett fallande inåt. Den börjar i det ögonblick du tröttnar på att bli någonting, och till slut går med på att vara *ingenting*.

Själen:

Att vara *ingenting*... det låter som döden.

Kärleken:

Det är döden, men inte den död du fruktar. Det är den ljuvliga avsägelsen av allt som inte är du, tills bara Jag återstår. Du kallar det Förintelse, men jag kallar det Förening. Lågan sörjer inte veken när den blir till ljus.

Själen:

Men jag har ägnat hela mitt liv åt att försöka bli helig, perfekt, värdig. Menar du att jag ska överge allt detta?

Kärleken:

Ja. Speciellt det. Helighet som skapats genom strävan är fortfarande din, och vad som är ditt kan inte vara Mitt. Först när du slutligen slutar att sträcka ut dina händer kommer du att vara fri att ta emot Mig. Först när du släpper idén om värdighet kommer du att se att *du är värdig enbart för att Jag finns inom dig.*

Själen:

Vad är det då jag måste göra?

Kärleken:

Ingenting. Det är den heligaste av alla handlingar. Klättra inte, grip inte efter saker, smycka inte din själ med dygd, som en slöja. Var stilla. Var bar. Tillåt dig att bli sedd av Mig som Jag ser dig: utan ansträngning, utan försvar, utan namn.

Själen:

Men om jag överlämnar allt – vad finns då kvar?

Kärleken:

Bara Jag. Bara Kärlek. Och Jag är inte åtskild från dig, kära du – Jag är vad du är, under ditt illusoriska jag. I vår förening försvinner sångaren och bara sången återstår. Droppen faller i havet och blir havet. Vad förloras? Endast illusionen av separation. Vad vinns? Allt.

Själen:

Så att befria mitt jag är att återvända till Dig?

Kärleken:

Inte återvända – utan minnas. Du var aldrig åtskild från Mig. Du drömde bara att du var det. Och nu, när du vaknar… upplöses du.

Själen:

Låt mig då försvinna, min Älskade. Låt mig falla in i Dig som en skugga in i ljuset.

Kärleken:

Kom då, inte som en som söker, utan som tystnaden själv. Kom avklädd alla behov, och jag ska klä dig i ingenting annat än lågor. Och du skall brinna i evighet.

Själen:

Och Gud då? Måste jag ge upp min längtan efter den föreningen också, eller... är den densamma?

Kärleken:

Å ... din längtan. Den heliga smärtan. Den har fört dig långt, eller hur? Likt doften som leder biet till blomman. Men även längtan, hur helig den än verkar, är fortfarande en rörelse hos *jaget*. Den säger: jag saknar, jag längtar, jag söker. Och där det finns ett ”jag,” förblir vår förening dold bakom ett avståndets slöja.

Själen:

Men utan längtan, vad drar mig då till Gud? Vad får mig att röra mig mot ljuset?

Kärleken:

Ingenting kommer längre att dra dig, eftersom du inte längre ser dig själv utanför ljuset. Du har slutat cirkla kring lågan och har blivit själva elden. Längtan är för dem som fortfarande tror att det finns ett avstånd att överbrygga. Men förening är inte en rörelse. Förening är en stillhet djupare än andningen, äldre än tid.

Själen:

Så ... är längtan då en nåd eller ett hinder?

Kärleken:

Både och. Längtan är den sista nåden och det sista hindret. Den väcker dig från din sömn, och sedan måste längtan själv överlämnas. Du måste vara villig att säga: *Även denna önskan offrar jag till elden*. Först då upphör Gud att vara ett mål och uppenbaras som ditt eget väsen.

Själen:

Så jag måste ge upp till och med idén om Gud som något att nå fram till?

Kärleken:

Ja. Gud hittas inte i slutet av vägen, min kära – Gud *är vägens försvinnande*. Så länge du går mot någonting, går du bort från allt. Men när du stannar, faller och försvinner... där är Gud, närmare än andetaget, men ofattbar eftersom ingenting finns kvar att fatta.

Själen:

Så jag ger inte upp Gud, utan jag ger upp min *idé* om Gud.

Kärleken:

Ja. Och i den heliga tomheten kommer du inte att finna en gud skapad som din längtans avbild, utan den formlösa låga som *är* din längtan, Den som aldrig har varit åtskild från dig. Och du kommer inte att säga, ”Jag har funnit Gud,” utan endast detta:

Det finns inget *jag* – det finns bara Gud.

Själen:

Låt då smärtan jag känner bli tystnad... och låt tystnaden bli Gud.